

Arrest

nr. 216 093 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 22 juni 2009 en heeft zich een derde maal vluchteling verklaard op 12 augustus 2016.

1.2. Op 6 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in 1950 in Kabul geboren te zijn. Op 22 juni 2009 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties en verklaarde u wat volgt.

U woonde en werkte in de hoofdstad. U studeerde rechten in Kabul en werkte een tijdlang voor het Ministerie van Planning. U ging nadien rechten studeren in Moskou. Na drie jaar keerde u naar Afghanistan terug. U werkte geruime tijd voor het hooggerechtshof dat zich boog over "misdaden tegen de binnenlandse en buitenlandse veiligheid" van Afghanistan. Toen u in 1371 (1992) een bezoek bracht aan Moskou vernam u daar dat het communistische regime in Afghanistan omver geworpen was. U vreesde problemen en bleef nog tot 1372 (1993) in Moskou. Uiteindelijk keerde u toch terug. Via een vriend van uw vader begon u in Kabul te werken voor KETT, een bedrijf dat hulpgoederen van de Europese Unie naar Afghanistan transporteerde. Omwille van de veiligheidsrisico's werden de activiteiten van het bedrijf na twee jaar stopgezet. U bleef in Kabul wonen en leefde van de opbrengsten van de gronden die u in uw geboortedorp Kamari heeft. Na de val van het Talibanregime begon u samen met uw handelspartner auto's uit Duitsland te importeren. Uzelf bleef altijd in Afghanistan. In 1387 (2008) kreeg u een functie aangeboden bij een rechtbank die in de schoot van de Supreme Court werd opgericht en die zich met drugszaken bezighoudt. U behandelde diverse gevoelige zaken waarbij hooggeplaatste figuren betrokken waren. Verschillende mensen, waaronder uw vriend A. die bij de inlichtingendienst werkt, spraken u aan en waarschuwden u voor de gevolgen van uw activiteiten. Op 06.01.1388 (26 maart 2009) werd u op straat beschoten door onbekenden. U voelde zich niet langer veilig en besloot Afghanistan te verlaten. U reisde naar België waar u op 22 juni 2009 een eerste verzoek indiende.

Het Commissariaat-generaal nam op 12 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde werkzaamheden als rechter bij een rechtbank die zich met drugsfeiten bezighield. Met het arrest 45.846 van 30 juni 2010 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een gelijkaardige beslissing. Uw beroep bij de Raad van State werd op 19 augustus 2010 verworpen.

Op 28 januari 2011 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal op 21 maart 2013 wijzigde u uw verklaringen op verschillende punten. U herhaalde dat u tot de komst van de mujahedin een rechter was bij de Revolutionaire Rechtbank die zich bezighield met misdaden tegen de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van Afghanistan. Na de val van het communistische regime zou u evenwel op diverse adressen in Afghanistan zijn ondergedoken. U zou zich, uit angst voor de mujahedin en later ook de Taliban, altijd schuil hebben gehouden en nooit aan het maatschappelijk leven hebben deelgenomen. U stelde dat u wel betrokken was bij een autohandel maar dat u enkel uw geld in deze zaak stopte. Zelf zou u niet gewerkt hebben. U verklaarde voorts dat u in 2008 wel aangenomen werd bij de rechtbank voor drugsgerelateerde feiten maar dat u nooit een zaak behandeld heeft. U moest evenwel Afghanistan verlaten omdat u vreesde dat men uw achtergrond zou checken en men te weten zou komen dat u tot 1992 voor de Revolutionaire Rechtbank werkte.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u enkele documenten neer: zes getuigenissen van oud-collega's die onder meer verklaren dat u tot 1992 voor de "staatsveiligheidsrechtbank" of "het uitzonderingsgerecht voor nationale veiligheid" in Kabul heeft gewerkt en een artikel over een rechtszaak die u in 1986 behandeld heeft. Uw advocaat verwees in een schrijven van 24 januari 2011 ook naar een video op youtube. In het filmpje bent u even te zien tijdens een toespraak van voormalig communistisch president Najibullah. Het Commissariaat-generaal nam op 25 januari 2013 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw beroepsactiviteiten voor een rechtbank die zich met drugszaken bezighield. Gezien uit uw relaas niet bleek dat u in al die jaren dat u verklaarde in Afghanistan te hebben gewoond werd vervolgd omwille van uw rechterlijke functie binnen de Revolutionaire Rechtbank, achtte het CGVS het weinig aannemelijk dat u hier bij terugkeer naar Afghanistan zou voor vervolgd worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beslissing op 21 augustus 2013 vernietigd.

De Raad oordeelde immers dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseerde om u de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, niet langer actueel was. Bijgevolg werd uw dossier teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal.

Op 18 oktober 2013 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 maart 2014 werd deze beslissing door de RvV bevestigd. Op 22 mei 2014 werd door de Raad van State het beroep verworpen.

U verliet België niet en diende op 12 augustus 2016 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart opnieuw dat u tijdens eerdere verzoeken niet de gehele waarheid vertelde. In werkelijkheid verbleef u in Moskou toen het communistische regime van Afghanistan in 1992 werd omver geworpen. U bleef wonen in Moskou. In 2003 verliet u Moskou omdat de zaken van het bedrijf waar u werkte slecht begonnen te draaien. Gezien dit bedrijf u tot dan altijd in het bezit stelde van een verblijfsvergunning, diende u het land te verlaten. U vond een smokkelaar en reisde naar Oekraïne, waar u woonde tot uw vertrek naar België in 2009. U verliet sindsdien België niet.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de mensen die u destijds veroordeelde, u zullen vermoorden.

Ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een begeleidende brief van uw advocaat, mailverkeer tussen uw advocaat en een werknemer van UNHCR Rusland, enkele foto's, kopieën van twee van uw paspoorten, Russische werkcontracten en een enveloppe.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest te worden vervolgd door mensen die u berecht hebt of door familieleden van deze personen. In het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt en in het licht van uw huidige en gewijzigde verklaringen waaruit blijkt dat uw positie als rechter onder het communistische regime van Afghanistan er toe leidde dat u Afghanistan al in 1992 verlaten heeft, dient er te worden vastgesteld dat uw claim dat u nood zou hebben aan internationale bescherming geloofwaardig wordt geacht. Het CGVS acht de kans bestaande dat u bij terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zou kunnen worden van represailles door huidige machthebbers die u destijds veroordeelde of van nabestaanden van slachtoffers die u een (dood)straf oplegde. Het CGVS acht het huidige Afghaanse rechtssysteem niet voldoende in staat om u de nodige bescherming te bieden.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijke vrees voor vervolging en/of een risico op ernstige schade dient in het kader van het onderzoek van uw asielmotieven evenwel te worden nagegaan of u niet valt onder een van de bestaande uitsluitingsgronden.

Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome. Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

Verder houdt de in artikel 1, F (b) van de in de Vluchtelingenconventie en de in art. 55.2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond in dat een uitsluiting van de vluchtelingenstatus dient te worden overwogen voor 'een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf begaan heeft buiten het land van toevlucht voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten'. Artikel 55.4 (c) van de wet van 15 december 1980 stelt dat 'een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd'.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p. 12).

De uitsluitingsclausules 1, F, lid a en b, betreffen niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art.25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1988) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Uit uw verklaringen en de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u zich schuldig heeft gemaakt, en/of medeplichtig bent, aan ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht, marteling en andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt. Verder wijst alles er op dat u zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig niet-politiek misdrijf. Uit tal van informatie blijkt dat het Afghaanse communistische regime, dat aan de macht was sinds de communistische staatgreep (zogenaamde Saur-revolutie, april 1978), Afghanistan jarenlang met harde hand regeerde en oppositie tegen het regime hardhandig neersloeg. Foltering en andere onmenselijke praktijken waren daarbij schering en inslag. De overheid ontvoerde en executeerde duizenden gevangenen, onderdrukte dissidenten en ging over tot brutale aanvallen op burgers. Deze grove mensenrechtenschendingen werden uitgebreid beschreven in tal van rapporten van 'Amnesty International', 'Human Rights Watch' en diverse VN-publicaties. Rekening houdend met deze informatie dient geconcludeerd dat het regime zich jarenlang schuldig maakte aan stelselmatige aanvallen gericht tegen de burgerbevolking.

U verklaart dat u onder het communistische regime van Afghanistan actief was als rechter van de Revolutionaire Rechtbank. Uit diverse rapporten waarover het CGVS beschikt en die zijn toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat rechters van de Revolutionaire Rechtbank zich schuldig hebben gemaakt aan schijnprocessen en het opleggen van disproportionele zware straffen. Niet zelden zou deze rechtbank, ondanks een totaal gebrek aan bewijs of ondanks verklaringen die de veroordeelde zou hebben afgelegd onder dwang of als gevolg van martelingen, beklaagden hebben veroordeeld, zelfs tot de doodstraf.

U stelt dat ene Ermacora een onderzoek deed naar de situatie van de mensenrechten in Afghanistan en dat hij geen onregelmatigheden vaststelde (CGVS 24.05.2018, p.7). Dit gaat volledig in tegen de bevindingen uit de rapporten die hij opstelde in opdracht van de Commissie van Mensenrechten voor de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties (VN). Hierin stelt Ermacora tal van schendingen van de mensenrechten vast. Op judicieel vlak stelt één van zijn rapporten dat (vermeende) opposanten van het communistische regime op zeer arbitraire wijze werden veroordeeld. Geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordt u dat het in Afghanistan in die tijd nu eenmaal niet mogelijk was om veel onderzoek te doen (CGVS 24.05.2018, p.7).

U stelt dat het mogelijk is dat rechters verdikten uitspraken zonder veel bewijslast (CGVS 24.05.2018, p.7). U verklaart verder dat u zich hier zelf niet schuldig aan maakte noch enige weet hebt van andere rechters die op basis van een gebrekkige bewijslast verdikten uitspraken. Dit is in het licht van dit rapport evenwel moeilijk te geloven (CGVS 24.05.2018, p.8). Uw verklaring dat u in al die jaren als rechter nooit hoorde van mensen die werden opgesloten zonder enige vorm van bewijs is eveneens opvallend (CGVS 24.05.2018, p.13). Gezien deze praktijken zich jarenlang zouden hebben doorgezet in de rechtbank waar u actief was, kan men verwachten dat u hiervan wel op de hoogte was.

Verder stelde Ermacora vast dat er in Afghanistan geen mogelijkheid was om als veroordeelde in beroep te gaan, iets wat u zelf ook bevestigt (CGVS 24.05.2018, p.13). Dit gebrek aan beroepsmogelijkheden gaat volledig in tegen internationale verdragen, waaronder ook het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. U verklaart dat u tegen de afwezigheid van de mogelijkheid tot beroep gekant was maar dat het niet in uw handen lag om dit te veranderen (CGVS 24.05.2018, p.18 & 19). Dat u wetens en willens mede dit systeem in stand hield, moge evenwel duidelijk zijn.

Ermacora stelde ook vast dat het martelen van gevangenen schering en inslag was (zie administratief dossier, bijlage vijf). Het ontnemen van slaap, steken met naalden, het verbranden van de lippen met sigaretten, het ophangen van verdachten aan de haren en psychologische marteling waren daarbij slechts enkele van de gehanteerde technieken. Uzelf bevestigt dat gevangenen werden gemarteld om zo bekentenissen te laten afleggen (CGVS 24.05.2018, p.8). U stelt echter dat u in al die jaren als rechter, maar één dossier hebt gekend van iemand die verklaarde gemarteld te zijn geweest (CGVS 24.05.2018, p.8). Gezien de systematische wijze waarop het martelen van verdachten zou zijn gebeurd, is het zeer onwaarschijnlijk dat slechts één beklaagde u kenbaar zou hebben gemaakt dat hij gemarteld werd. U wordt verder gevraagd hoe u naging of een bekentenis al dan niet door middel van marteling werd bekomen. Nadat u antwoordt dat het moeilijk was om de realiteit te begrijpen, stelt u dat u aan de beklaagde onder meer zou gevraagd hebben of hij een bekentenis effectief aflegde (CGVS 24.05.2018, p.11). Dit lijkt weinig doortastend voor een rechter in dergelijke positie. U stelt verder dat u een zaak ook beoordeelde op documenten in het dossier en zo tot een uitspraak kwam (CGVS 24.05.2018, p.11). Zoals eerder werd aangehaald blijkt nochtans uit objectieve informatie dat er niet zelden werd overgegaan tot het uitspreken van disproportionele straffen zonder dat er enige bewijslast voorhanden was.

Uw advocaat argumenteert dat het rapport van Ermacora dient te worden bekeken in het licht van de Koude Oorlog en relateert verder de onafhankelijkheid van de VN (CGVS 24.05.2018, p.20). Het feit dat het hoofdkantoor van deze organisatie in de Verenigde Staten is gevestigd, is volgens hem daarbij veelzeggend (CGVS 24.05.2018, p.20). Deze argumentatie kan niet serieus worden genomen. De VN is een intergouvernementele organisatie die reeds sinds het begin van haar ontstaan, onafhankelijkheid hoog in het vaandel draagt. Dat dit rapport aldus niet in volle onafhankelijkheid zou zijn opgesteld kan niet als een ernstige weerlegging worden beschouwd. Daarenboven kwamen andere onafhankelijke organisaties tot dezelfde conclusie, namelijk dat tal van bekentenissen werden afgedwongen door middel van foltering (zie administratief dossier, bijlage 1, 2, 3 & 4).

Daar eindigen de vastgestelde schendingen van de mensenrechten door het communistische regime niet. Zo stelt een rapport van de 'Helsinki Watch Group' (december 1985) dat gemiddeld elke drie dagen door het communistische regime gemiddeld dertig tot veertig mensen werden geëxecuteerd (zie administratief dossier). Een rapport van Amnesty International stelt dan weer dat er tussen 1980 en 1988 meer dan achtduizend mensen na oneerlijke rechtszaken ter dood veroordeeld werden door de Revolutionaire Rechtbank, waar u als rechter zetelde. Uw verklaring als zou u tijdens uw werkzaamheden als rechter voor de Revolutionaire Rechtbank in al die jaren slechts drie mensen ter dood hebben veroordeeld (CGVS 24.05.2018, p.9), komt in die optiek weinig geloofwaardig over. De geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u zich tegensprekt wat betreft deze aantallen. Zo spreekt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud over mogelijks drie personen (CGVS 24.05.2018, p.9), waarbij u het aantal mensen dat u ter dood veroordeelde tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud nog schatte op vijf of zes mensen (CGVS 01.03.2018, p.17). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, antwoordt u dat u het precieze aantal niet kan zeggen (CGVS 24.05.2018, p.9). Uw weinig consistente verklaringen alsook de informatie uit de objectieve rapporten doen vermoeden dat u veel meer beklaagden tot de dood veroordeelde dan u laat uitschijnen.

Het rapport van Amnesty International stelt nog andere schendingen van de mensenrechten vast door de Revolutionaire Rechtbank (zie administratief dossier, bijlage 1). Volgens dit rapport zou de Revolutionaire Rechtbank honderden politieke gevangenen veroordeeld hebben, waarvan tientallen veroordeeld werden tot de doodstraf. Amnesty International stelt in haar rapport dat onder deze veroordeelden tal van 'gewetensgevangenen' zaten, gevangenen die aldus worden vastgehouden louter en alleen omwille van een bepaalde politieke overtuiging. Volgens dit rapport waren er onder het communistische regime geen criteria om een politieke misdaad te definiëren en werd zelfs diefstal door een partijgenoot behandeld door de Revolutionaire Rechtbank. Uw verklaring dat de Revolutionaire Rechtbank alleen overging tot het bestraffen van politieke opposanten die geweld hadden gebruikt, gaat hier aldus lijnrecht tegen in (CGVS 01.03.2018, p.15 & CGVS 25.05.2018, p.6). Amnesty International stelde verder ook vast dat politiek veroordeelden niet de kans geboden werd om een advocaat te raadplegen en dat veroordeelden het recht werd ontzegd om getuigenissen ter verdediging van hun zaak aan te leveren (zie administratief dossier, bijlage 1). Verder spreekt het rapport van arbitraire bestraffingen opgelegd door de Revolutionaire Rechtbank, na rechtszaken die niet zelden slechts enkele minuten duurden.

Ook stellen rapporten van Amnesty International en van de Nederlandse delegatie aan de Raad van de Europese Unie dat beklagden in de Revolutionaire Rechtbank geen recht hadden op een advocaat (zie administratief dossier, bijlage 1 & 3). U antwoordt dat dit simpelweg niet waar is, wat maar matig kan overtuigen (CGVS 24.05.2018, p.12). Bovendien wordt u gevraagd naar de namen van advocaten in enkele zaken die u behandelde en moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 24.05.2018, p.15, 16 & 17). Zo wordt u gevraagd of K. K., een man die u verklaart te hebben veroordeeld, een advocaat had. U antwoordt dat u dit niet weet en gaat verder met de veelzeggende verklaring dat men na de communistische revolutie niet in de beschaafde wereld leefde en de algemene rechtsprincipes die nu bestaan, toen niet kende (CGVS 24.05.2018, p.17). Gezien uw functie als rechter bij deze Revolutionaire Rechtbank, kan u evenwel verantwoordelijk worden gehouden voor dergelijke schendingen van de rechten van de beklagden.

U verklaart voorts zelf dat u als rechter een straf oplegde aan Allain Guillo, een Franse journalist die na een gemediatiseerde rechtszaak werd veroordeeld omwille van spionage (CGVS 01.03.2018, p.14). In een boek dat hij schreef stelt hij dat hij zijn advocaat niet zelf mocht kiezen maar dat hem een advocaat werd toegewezen (zie administratief dossier, bijlage 1). De keuze van zijn eigen vertegenwoordiging, namelijk een verantwoordelijke van de Franse ambassade, zou tijdens het proces de toegang tot de rechtbank ontzegd zijn. U bevestigt dat hij inderdaad moest kiezen tussen een reeks advocaten die hem werden voorgesteld (CGVS 24.05.2018, p.16). Dat deze Franse beklagde niet zelf mocht kiezen wie zijn rechten verdedigde, onderstreept opnieuw het weinig rechtvaardige karakter van de rechtbank waar u actief was. U haalt aan dat u hier niet kan voor verantwoordelijk worden gesteld omdat het toewijzen van advocaten en de toegang tot de rechtbank, behoorde tot het takenpakket van anderen binnen het judiciële systeem (CGVS 24.05.2018, p.16). Dit ontslaat een rechter allesbehalve van zijn verantwoordelijkheid om te waken over een onpartijdige rechtsgang.

Omwille van bovenstaande redenen acht het CGVS het geloofwaardig dat u omwille van uw positie als rechter binnen het Afghaanse communistische regime een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, maar ook dat u dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de materiële bijdrage die u heeft geleverd aan verschillende mensenrechtenschendingen die binnen het kader van het Afghaanse communistische regime hebben plaatsgevonden.

Bovenstaande schendingen van de mensenrechten gepleegd door de Revolutionaire Rechtbank werden door het rapport van Helsinki Watch, uitgebracht in 1985, doorlopend vastgesteld sinds de communistische staatgreep (april 1978). U verklaart in het jaar 1364 (=1985/1986) een plaats als rechter binnen de Revolutionaire Rechtbank te hebben aangeboden gekregen (CGVS 24.05.2018, p.3). U geeft zelf aan dat het binnen uw mogelijkheden lag om deze functie te weigeren (CGVS 24.05.2018, p.4). Dat u er doelbewust voor koos om als rechter aan het werk te gaan binnen deze rechtbank, toont aan dat u zich niet bepaald verzette tegen de hierboven beschreven werking van deze rechtbank. Uit niets blijkt bovendien dat u, eens u in functie was, ooit enig moreel bezwaar aantekende tegen de praktijken van deze rechtbank. Integendeel, u geeft zelf aan dat de functie heilig voor u was, dat u nooit dacht aan stoppen en dat u na een jaar als rechter, eveneens de functie van hoofdrechter kreeg, een functie die u naar eigen zeggen ook kon weigeren (CGVS 24.05.2018, p.6 & 7). Uw verklaring dat u de wetten diende na te leven of dat u anders in de boeien zou worden geslagen, kan gezien diezelfde redenen niet als verschoningsgrond worden gezien (CGVS 01.03.2018, p.17).

Bovendien schetst u zelf tijdens uw persoonlijke onderhoud het beeld van onafhankelijke rechters. Gevraagd naar hoe beslissingen tot stand kwamen, stelt u dat de zetelende rechters onafhankelijk een beslissing namen en dat het verdict werd genomen op basis van een meerderheid. Een afwijkende mening zou daarbij genoteerd worden (CGVS 01.03.2018, p.13 & 15). Verder wordt u gevraagd of er van bovenhand druk op u werd uitgevoerd om een bepaald verdict uit te spreken en antwoordt u hier negatief op (CGVS 01.03.2018, p.16 & 24.05.2018, p.7). De hoge graad van autonomie die u naar eigen zeggen had, maakt dan ook dat u wel degelijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor de aard van de straffen die u uitsprak.

Bovendien is het ontegensprekelijk zo dat u uw daden en uw individuele verantwoordelijkheid uit het verleden tracht te minimaliseren en te ontkennen. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, biedt u geen zicht op het aantal mensen dat u werkelijk ter dood zou hebben veroordeeld. Verder ontkent u tal van bevindingen die werden vastgesteld door onafhankelijke organisaties en stelt u onjuist dat een internationale waarnemer van de Verenigde Naties geen onregelmatigheden in Afghanistan kon vaststellen. Het CGVS acht het ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte bent van de bovenvermelde onrechtvaardige praktijken die door de Revolutionaire Rechtbank gepleegd werden. Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat u verklaart tijdens uw eerdere verzoeken leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd in verband met uw werkzaamheden na uw positie als rechter voor het communistische regime. Het lijkt er dan ook sterk op dat u dit doelbewust deed om de aandacht af te leiden van uw werkzaamheden voor het Afghaanse communistische regime en om u te behoeden voor een mogelijke uitsluiting. Geconfronteerd met een mogelijke uitsluiting op basis van de 1 F clausule van de Geneefse Conventie, antwoordt u nooit enige misdaad te hebben begaan, minimaliseert u uw daden door te stellen dat rechtbanken vandaag in Afghanistan nog erger zijn en dat alles in de rapporten werd overdreven (CGVS 24.05.2018, p.13). Deze antwoorden overtuigen allerm minst en bieden geen verschoningsgrond.

Gezien de uitvoerig gerapporteerde en massieve mensenrechtenschendingen die begaan werden door het Afghaanse communistische regime in het algemeen en de Revolutionaire Rechtbank meer specifiek, dient dan ook besloten te worden dat u zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt, en medeplichtig was, aan misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome en dat u om die reden overeenkomstig artikel 1F, lid a en b, van de Vluchtelingenconventie, dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. Dient te worden opgemerkt dat er ook geen sprake kan zijn van een 'politiek misdrijf', waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Een misdrijf dient als niet-politiek te worden beschouwd indien de handeling in kwestie disproportioneel is ten opzichte van het beweerd politieke objectief. Artikel 12 (2)(b) van de Kwalificatierichtlijn stelt dat bijzonder wrede handelingen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige niet-politieke misdrijven kunnen aangemerkt worden. In casu is dit het geval, gezien hoewel u uw daden pleegde in functie van rechter in het communistische regime en sommige van uw daden als politiek gemotiveerd kunnen worden beschouwd, deze als gedepolitiseerd moeten worden beschouwd gelet op de ernstige mensenrechtenschendingen waar deze aan bijdroegen.

Om bovenvermelde redenen kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Immers, artikel 55.4 (c) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een niet-politiek misdrijf.

Niettegenstaande het feit dat art. 1F, lid a en b, van de Geneefse Conventie en artikel 55.4 (c) van de Vreemdelingenwet op u van toepassing zijn, meen ik evenwel dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De brief van uw advocaat, het mailverkeer tussen uw advocaat en een werknemer van UNHCR Rusland, enkele foto's, kopieën van twee van uw paspoorten en Russische werkcontracten gelden als bewijs voor uw identiteit, uw tewerkstelling en uw verblijf in Rusland maar hebben geen betrekking op de gronden waarop uw uitsluiting van internationale bescherming stoelt.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Afghanistan mag teruggeleid worden.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te motiveren waarom ze geen rekening heeft gehouden met de historische context van de feiten, met de rol die verzoeker heeft gehad als iemand die het recht spreekt en met de datum waarop hij gestart is met zijn werk voor deze rechtbank.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest “*Elgafaji*” en meent dat hij de persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt voor de toepassing van de “*sliding scale*”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent er *in casu* geen sprake is van een “*ernstig misdrijf*”.

Verzoeker vraagt aldus om hem in hoofdorde als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota volgend nieuw stuk neer: het arrest nr. 210 739 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rechtspiegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtspiegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. In de bestreden beslissing wordt verzoeker overeenkomstig artikel 1, F, (a) en (b) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat hij zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt, en medeplichtig was, aan misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome in het kader, meer bepaald aan ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal

recht, marteling en andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt, alsook aan een ernstig niet-politiek misdrijf, en dit in zijn functie als rechter onder het communistische regime van Afghanistan en hij doorheen zijn verklaringen of door middel van de door hem voorgelegde documenten op geen enkele wijze aantoonde dat enige verschoningsgrond zoals opgenomen in de Belgische wetgeving of in het Statuut van Rome op hem van toepassing is, en wordt hij op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet om dezelfde reden uitgesloten van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest te worden vervolgd door mensen die u berecht hebt of door familieleden van deze personen. In het licht van de informatie waarover het Commissariaatgeneraal (CGVS) beschikt en in het licht van uw huidige en gewijzigde verklaringen waaruit blijkt dat uw positie als rechter onder het communistische regime van Afghanistan er toe leidde dat u Afghanistan al in 1992 verlaten heeft, dient er te worden vastgesteld dat uw claim dat u nood zou hebben aan internationale bescherming geloofwaardig wordt geacht. Het CGVS acht de kans bestaande dat u bij terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zou kunnen worden van represailles door huidige machthebbers die u destijds veroordeelde of van nabestaanden van slachtoffers die u een (dood)straf oplegde. Het CGVS acht het huidige Afghaanse rechtssysteem niet voldoende in staat om u de nodige bescherming te bieden.”*

2.3.2.4. Desalniettemin dient te worden nagegaan of verzoeker, gezien zijn handelingen in zijn hoedanigheid van rechter onder het communistische regime van Afghanistan, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag. Luidens deze artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, of wanneer hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan dergelijk misdrijf. Het in de bestreden beslissing geciteerde artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Moord, uitroeiing en marteling worden beschouwd als misdrijven tegen de menselijkheid. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder “aanval gericht tegen een burgerbevolking” wordt verstaan: *“een wijze van optreden die met zich brengt het meermalen plegen van in het eerste lid bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een organisatie of Staat, dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft.”* Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, p. 6). De uitsluitingsclausules 1, F, (a) en (b) van het Vluchtelingenverdrag betreffen bovendien niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid houdt in dat een artikel 1, F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders -, dat de persoon in kwestie een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten, onderzoekt de Raad de actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van voormeld verdrag en houdt hij rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.3.2.5. In de bestreden beslissing wordt omstandig uiteengezet waarom verzoeker onder voornoemde voorwaarden valt. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Immers, in zoverre verzoeker betoogt dat er tussen 1992 en 2018 meer dan 5000 Afghanen die voor het toenmalig regime hebben gewerkt, in België asiel hebben aangevraagd en er door de commissaris-generaal minder dan 10 uitsluitingen werden genomen, dient - daargelaten de vaststelling dat dit een loutere bewering betreft die verzoeker op geen enkele wijze staft - benadrukt dat het onderzoek en de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Bovendien dient erop gewezen dat verzoeker zich elders in het verzoekschrift tegensprekt nu hij het de commissaris-generaal verwijt zich schuldig te hebben gemaakt aan een "*generalisatie*" en hij lijkt aan te sturen op het feit dat de commissaris-generaal iedereen die voor het toenmalig regime heeft gewerkt zou gelijkstellen met iemand die zich schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen. Wat betreft deze argumentatie in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* niet heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast doordat het dossier niet op individuele wijze werd beoordeeld, dat enkel zou zijn verwezen naar een (oud) artikel van het Vluchtelingenverdrag en de commissaris-generaal handelt zoals "*IND in Nederland*" - waartoe hij nog verwijst naar brieven van UNHCR Europa en Amnesty International (verzoekschrift p. 13-17) -, dient opgemerkt dat verzoeker voorbijgaat aan de pertinente en uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waaruit wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal *in casu* verzoekers handelingen als rechter van de Revolutionaire Rechtbank heeft onderzocht. Meer bepaald stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat deze handelingen kunnen worden beschouwd als mensenrechtenschendingen zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome, die hebben plaatsgevonden buiten het land van toevlucht (zijnde België), die van ernstige aard zijn en die geen politiek karakter hebben:

"Uit uw verklaringen en de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u zich schuldig heeft gemaakt, en/of medeplichtig bent, aan ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht, marteling en andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt. Verder wijst alles er op dat u zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig niet-politiek misdrijf. Uit tal van informatie blijkt dat het Afghaanse communistische regime, dat aan de macht was sinds de communistische staatgreep (zogenaamde Saur-revolutie, april 1978), Afghanistan jarenlang met harde hand regeerde en oppositie tegen het regime hardhandig neersloeg. Foltering en andere onmenselijke praktijken waren daarbij schering en inslag. De overheid ontvoerde en executeerde duizenden gevangenen, onderdrukte dissidenten en ging over tot brutale aanvallen op burgers. Deze grove mensenrechtenschendingen werden uitgebreid beschreven in tal van rapporten van 'Amnesty International', 'Human Rights Watch' en diverse VN-publicaties. Rekening houdend met deze informatie dient geconcludeerd dat het regime zich jarenlang schuldig maakte aan stelselmatige aanvallen gericht tegen de burgerbevolking.

U verklaart dat u onder het communistische regime van Afghanistan actief was als rechter van de Revolutionaire Rechtbank. Uit diverse rapporten waarover het CGVS beschikt en die zijn toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat rechters van de Revolutionaire Rechtbank zich schuldig hebben gemaakt aan schijnprocessen en het opleggen van disproportionele zware straffen. Niet zelden zou deze rechtbank, ondanks een totaal gebrek aan bewijs of ondanks verklaringen die de veroordeelde zou hebben afgelegd onder dwang of als gevolg van martelingen, beklaagden hebben veroordeeld, zelfs tot de doodstraf.

U stelt dat ene Ermacora een onderzoek deed naar de situatie van de mensenrechten in Afghanistan en dat hij geen onregelmatigheden vaststelde (CGVS 24.05.2018, p.7).

Dit gaat volledig in tegen de bevindingen uit de rapporten die hij opstelde in opdracht van de Commissie van Mensenrechten voor de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties (VN). Hierin stelt Ermacora tal van schendingen van de mensenrechten vast. Op judicieel vlak stelt één van zijn rapporten dat (vermeende) opposanten van het communistische regime op zeer arbitraire wijze werden veroordeeld. Geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordt u dat het in Afghanistan in die tijd nu eenmaal niet mogelijk was om veel onderzoek te doen (CGVS 24.05.2018, p.7). U stelt dat het mogelijk is dat rechters verdichten uitspraken zonder veel bewijslast (CGVS 24.05.2018, p.7). U verklaart verder dat u zich hier zelf niet schuldig aan maakte noch enige weet hebt van andere rechters die op basis van een gebrekkige bewijslast verdichten uitspraken. Dit is in het licht van dit rapport evenwel moeilijk te geloven (CGVS 24.05.2018, p.8). Uw verklaring dat u in al die jaren als rechter nooit hoorde van mensen die werden opgesloten zonder enige vorm van bewijs is eveneens opvallend (CGVS 24.05.2018, p.13). Gezien deze praktijken zich jarenlang zouden hebben doorgezet in de rechtbank waar u actief was, kan men verwachten dat u hiervan wel op de hoogte was.

Verder stelde Ermacora vast dat er in Afghanistan geen mogelijkheid was om als veroordeelde in beroep te gaan, iets wat u zelf ook bevestigt (CGVS 24.05.2018, p.13). Dit gebrek aan beroepsmogelijkheden gaat volledig in tegen internationale verdragen, waaronder ook het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. U verklaart dat u tegen de afwezigheid van de mogelijkheid tot beroep gekant was maar dat het niet in uw handen lag om dit te veranderen (CGVS 24.05.2018, p.18 & 19). Dat u wetens en willens mede dit systeem in stand hield, moge evenwel duidelijk zijn.

Ermacora stelde ook vast dat het martelen van gevangenen schering en inslag was (zie administratief dossier, bijlage vijf). Het ontnemen van slaap, steken met naalden, het verbranden van de lippen met sigaretten, het ophangen van verdachten aan de haren en psychologische marteling waren daarbij slechts enkele van de gehanteerde technieken. Uzelf bevestigt dat gevangenen werden gemarteld om zo bekentenissen te laten afleggen (CGVS 24.05.2018, p.8). U stelt echter dat u in al die jaren als rechter, maar één dossier hebt gekend van iemand die verklaarde gemarteld te zijn geweest (CGVS 24.05.2018, p.8). Gezien de systematische wijze waarop het martelen van verdachten zou zijn gebeurd, is het zeer onwaarschijnlijk dat slechts één beklaagde u kenbaar zou hebben gemaakt dat hij gemarteld werd. U wordt verder gevraagd hoe u naging of een bekentenis al dan niet door middel van marteling werd bekomen. Nadat u antwoordt dat het moeilijk was om de realiteit te begrijpen, stelt u dat u aan de beklaagde onder meer zou gevraagd hebben of hij een bekentenis effectief aflegde (CGVS 24.05.2018, p.11). Dit lijkt weinig doortastend voor een rechter in dergelijke positie. U stelt verder dat u een zaak ook beoordeelde op documenten in het dossier en zo tot een uitspraak kwam (CGVS 24.05.2018, p.11). Zoals eerder werd aangehaald blijkt nochtans uit objectieve informatie dat er niet zelden werd overgegaan tot het uitspreken van disproportionele straffen zonder dat er enige bewijslast voorhanden was.

Uw advocaat argumenteert dat het rapport van Ermacora dient te worden bekeken in het licht van de Koude Oorlog en relateert verder de onafhankelijkheid van de VN (CGVS 24.05.2018, p.20). Het feit dat het hoofdkantoor van deze organisatie in de Verenigde Staten is gevestigd, is volgens hem daarbij veelzeggend (CGVS 24.05.2018, p.20). Deze argumentatie kan niet serieus worden genomen. De VN is een intergouvernementele organisatie die reeds sinds het begin van haar ontstaan, onafhankelijkheid hoog in het vaandel draagt. Dat dit rapport aldus niet in volle onafhankelijkheid zou zijn opgesteld kan niet als een ernstige weerlegging worden beschouwd. Daarenboven kwamen andere onafhankelijke organisaties tot dezelfde conclusie, namelijk dat tal van bekentenissen werden afgedwongen door middel van foltering (zie administratief dossier, bijlage 1, 2, 3 & 4).

Daar eindigen de vastgestelde schendingen van de mensenrechten door het communistische regime niet. Zo stelt een rapport van de 'Helsinki Watch Group' (december 1985) dat gemiddeld elke drie dagen door het communistische regime gemiddeld dertig tot veertig mensen werden geëxecuteerd (zie administratief dossier). Een rapport van Amnesty International stelt dan weer dat er tussen 1980 en 1988 meer dan achtduizend mensen na oneerlijke rechtszaken ter dood veroordeeld werden door de Revolutionaire Rechtbank, waar u als rechter zetelde. Uw verklaring als zou u tijdens uw werkzaamheden als rechter voor de Revolutionaire Rechtbank in al die jaren slechts drie mensen ter dood hebben veroordeeld (CGVS 24.05.2018, p.9), komt in die optiek weinig geloofwaardig over. De geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u zich tegensprekt wat betreft deze aantallen. Zo spreekt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud over mogelijks drie personen (CGVS 24.05.2018, p.9), waarbij u het aantal mensen dat u ter dood veroordeelde tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud nog schatte op vijf of zes mensen (CGVS 01.03.2018, p.17). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, antwoordt u dat u het precieze aantal niet kan zeggen (CGVS 24.05.2018, p.9). Uw weinig consistente verklaringen alsook de informatie uit de objectieve rapporten doen vermoeden dat u veel meer beklaagden tot de dood veroordeelde dan u laat uitschijnen.

Het rapport van Amnesty International stelt nog andere schendingen van de mensenrechten vast door de Revolutionaire Rechtbank (zie administratief dossier, bijlage 1). Volgens dit rapport zou de Revolutionaire Rechtbank honderden politieke gevangenen veroordeeld hebben, waarvan tientallen veroordeeld werden tot de doodstraf. Amnesty International stelt in haar rapport dat onder deze veroordeelden tal van 'gewetensgevangenen' zaten, gevangenen die aldus worden vastgehouden louter en alleen omwille van een bepaalde politieke overtuiging. Volgens dit rapport waren er onder het communistische regime geen criteria om een politieke misdaad te definiëren en werd zelfs diefstal door een partijgenoot behandeld door de Revolutionaire Rechtbank. Uw verklaring dat de Revolutionaire Rechtbank alleen overging tot het bestraffen van politieke opposanten die geweld hadden gebruikt, gaat hier aldus lijnrecht tegen in (CGVS 01.03.2018, p.15 & CGVS 25.05.2018, p.6). Amnesty International stelde verder ook vast dat politiek veroordeelden niet de kans geboden werd om een advocaat te raadplegen en dat veroordeelden het recht werd ontzegd om getuigenissen ter verdediging van hun zaak aan te leveren (zie administratief dossier, bijlage 1). Verder spreekt het rapport van arbitraire bestraffingen opgelegd door de Revolutionaire Rechtbank, na rechtszaken die niet zelden slechts enkele minuten duurden.

Ook stellen rapporten van Amnesty International en van de Nederlandse delegatie aan de Raad van de Europese Unie dat beklagden in de Revolutionaire Rechtbank geen recht hadden op een advocaat (zie administratief dossier, bijlage 1 & 3). U antwoordt dat dit simpelweg niet waar is, wat maar matig kan overtuigen (CGVS 24.05.2018, p.12). Bovendien wordt u gevraagd naar de namen van advocaten in enkele zaken die u behandelde en moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 24.05.2018, p.15, 16 & 17). Zo wordt u gevraagd of K. K., een man die u verklaart te hebben veroordeeld, een advocaat had. U antwoordt dat u dit niet weet en gaat verder met de veelzeggende verklaring dat men na de communistische revolutie niet in de beschaafde wereld leefde en de algemene rechtsprincipes die nu bestaan, toen niet kende (CGVS 24.05.2018, p.17). Gezien uw functie als rechter bij deze Revolutionaire Rechtbank, kan u evenwel verantwoordelijk worden gehouden voor dergelijke schendingen van de rechten van de beklagden.

U verklaart voorts zelf dat u als rechter een straf oplegde aan Allain Guillo, een Franse journalist die na een gemediatiseerde rechtszaak werd veroordeeld omwille van spionage (CGVS 01.03.2018, p.14). In een boek dat hij schreef stelt hij dat hij zijn advocaat niet zelf mocht kiezen maar dat hem een advocaat werd toegewezen (zie administratief dossier, bijlage 1). De keuze van zijn eigen vertegenwoordiging, namelijk een verantwoordelijke van de Franse ambassade, zou tijdens het proces de toegang tot de rechtbank ontzegd zijn. U bevestigt dat hij inderdaad moest kiezen tussen een reeks advocaten die hem werden voorgesteld (CGVS 24.05.2018, p.16). Dat deze Franse beklagde niet zelf mocht kiezen wie zijn rechten verdedigde, onderstreept opnieuw het weinig rechtvaardige karakter van de rechtbank waar u actief was. U haalt aan dat u hier niet kan voor verantwoordelijk worden gesteld omdat het toewijzen van advocaten en de toegang tot de rechtbank, behoorde tot het takenpakket van anderen binnen het judiciële systeem (CGVS 24.05.2018, p.16). Dit ontslaat een rechter allesbehalve van zijn verantwoordelijkheid om te waken over een onpartijdige rechtsgang.

Omwille van bovenstaande redenen acht het CGVS het geloofwaardig dat u omwille van uw positie als rechter binnen het Afghaanse communistische regime een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, maar ook dat u dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de materiële bijdrage die u heeft geleverd aan verschillende mensenrechtenschendingen die binnen het kader van het Afghaanse communistische regime hebben plaatsgevonden.

(...)

Gezien de uitvoerig gerapporteerde en massieve mensenrechtenschendingen die begaan werden door het Afghaanse communistische regime in het algemeen en de Revolutionaire Rechtbank meer specifiek, dient dan ook besloten te worden dat u zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt, en medeplichtig was, aan misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome en dat u om die reden overeenkomstig artikel 1F, lid a en b, van de Vluchtelingenconventie, dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. Dient te worden opgemerkt dat er ook geen sprake kan zijn van een 'politiek misdrijf', waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Een misdrijf dient als niet-politiek te worden beschouwd indien de handeling in kwestie disproportioneel is ten opzichte van het beweerd politieke objectief. Artikel 12 (2)(b) van de Kwalificatierichtlijn stelt dat bijzonder wrede handelingen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige niet-politieke misdrijven kunnen aangemerkt worden. In casu is dit het geval, gezien hoewel u uw daden pleegde in functie van rechter in het communistische regime en sommige van uw daden als politiek gemotiveerd kunnen worden beschouwd, deze als gedepolitiseerd moeten worden beschouwd gelet op de ernstige mensenrechtenschendingen waar deze aan bijdroegen."

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoeker geen afdoende verschoningsgronden kan doen gelden die zouden kunnen doen besluiten dat hij niet betrokken was bij de misdrijven waarvan sprake in artikel 1, F, (a) en (b) van het Vluchtelingenverdrag of die hem zouden vrijpleiten van individuele verantwoordelijkheid: *“Bovenstaande schendingen van de mensenrechten gepleegd door de Revolutionaire Rechtbank werden door het rapport van Helsinki Watch, uitgebracht in 1985, doorlopend vastgesteld sinds de communistische staatgreep (april 1978). U verklaart in het jaar 1364 (=1985/1986) een plaats als rechter binnen de Revolutionaire Rechtbank te hebben aangeboden gekregen (CGVS 24.05.2018, p.3). U geeft zelf aan dat het binnen uw mogelijkheden lag om deze functie te weigeren (CGVS 24.05.2018, p.4). Dat u er doelbewust voor koos om als rechter aan het werk te gaan binnen deze rechtbank, toont aan dat u zich niet bepaald verzette tegen de hierboven beschreven werking van deze rechtbank. Uit niets blijkt bovendien dat u, eens u in functie was, ooit enig moreel bezwaar aantekende tegen de praktijken van deze rechtbank. Integendeel, u geeft zelf aan dat de functie heilig voor u was, dat u nooit dacht aan stoppen en dat u na een jaar als rechter, eveneens de functie van hoofdrechter kreeg, een functie die u naar eigen zeggen ook kon weigeren (CGVS 24.05.2018, p.6 & 7). Uw verklaring dat u de wetten diende na te leven of dat u anders in de boeien zou worden geslagen, kan gezien diezelfde redenen niet als verschoningsgrond worden gezien (CGVS 01.03.2018, p.17). Bovendien schetst u zelf tijdens uw persoonlijke onderhoud het beeld van onafhankelijke rechters. Gevraagd naar hoe beslissingen tot stand kwamen, stelt u dat de zetelende rechters onafhankelijk een beslissing namen en dat het verdict werd genomen op basis van een meerderheid. Een afwijkende mening zou daarbij genoteerd worden (CGVS 01.03.2018, p.13 & 15). Verder wordt u gevraagd of er van bovenhand druk op u werd uitgevoerd om een bepaald verdict uit te spreken en antwoordt u hier negatief op (CGVS 01.03.2018, p.16 & 24.05.2018, p.7). De hoge graad van autonomie die u naar eigen zeggen had, maakt dan ook dat u wel degelijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor de aard van de straffen die u uitsprak. Bovendien is het ontegensprekelijk zo dat u uw daden en uw individuele verantwoordelijkheid uit het verleden tracht te minimaliseren en te ontkennen. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, biedt u geen zicht op het aantal mensen dat u werkelijk ter dood zou hebben veroordeeld. Verder ontkent u tal van bevindingen die werden vastgesteld door onafhankelijke organisaties en stelt u onjuist dat een internationale waarnemer van de Verenigde Naties geen onregelmatigheden in Afghanistan kon vaststellen. Het CGVS acht het ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte bent van de bovenvermelde onrechtvaardige praktijken die door de Revolutionaire Rechtbank gepleegd werden. Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat u verklaart tijdens uw eerdere verzoeken leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd in verband met uw werkzaamheden na uw positie als rechter voor het communistische regime. Het lijkt er dan ook sterk op dat u dit doelbewust deed om de aandacht af te leiden van uw werkzaamheden voor het Afghaanse communistische regime en om u te behoeden voor een mogelijke uitsluiting. Geconfronteerd met een mogelijke uitsluiting op basis van de 1 F clause van de Geneefse Conventie, antwoordt u nooit enige misdaad te hebben begaan, minimaliseert u uw daden door te stellen dat rechtbanken vandaag in Afghanistan nog erger zijn en dat alles in de rapporten werd overdreven (CGVS 24.05.2018, p.13). Deze antwoorden overtuigen allerm minst en bieden geen verschoningsgrond.”*

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het oneens is met de voormelde motivering van de bestreden beslissing.

In zoverre in het verzoekschrift staat te lezen: *“verzoeker was geen medewerker van KHAD om hem van dergelijke feiten te beschuldigen”*, dient erop gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* terecht toepassing wordt gemaakt van de uitsluitingsgrond voorzien in artikel 1, F (a) en (b) van het Vluchtelingenverdrag omwille van zijn handelingen in functie van rechter bij de Revolutionaire Rechtbank in het communistische regime.

Verzoeker verwijst voorts naar zijn verklaringen waarin hij heeft aangegeven dat hij de ondervragers *“aan de vinger getikt heeft”* omwille van het onrechtmatig karakter van het bekomen bewijs, hetgeen volgens hem bevestigd wordt door het *“Report on the situation of human rights in Afghanistan prepared by the Special rapporteur, Mr. Felix Ermacora, in accordance with the Commission on Human Rights Resolution 1985/38”* van 17 februari 1986 waarin gesproken wordt van een *“retrial”*. Er dient evenwel opgemerkt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geenszins melding heeft gemaakt van het feit dat hij onrechtmatig - door marteling - verkregen bewijs aan de kaak zou hebben gesteld, dan wel hierop zou hebben besloten tot een nieuw proces in de zaak. Te meer nu hij verklaarde dat, wanneer een persoon aangaf dat hij gemarteld was, hij dit niet kon bewijzen en hij een zaak ook beoordeelde op basis van de documenten in het dossier (administratief dossier, stuk 7, p. 11), daar waar uit de objectieve informatie (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’) blijkt dat er niet zelden werd overgegaan tot het uitspreken van disproportionele straffen zonder dat er enig bewijs voorhanden was.

Verzoeker hekelt tevens dat de commissaris-generaal hem verwijt geen naam van een advocaat te kunnen geven van een zaak die meer dan 30 jaar geleden door hem werd behandeld. Er dient echter op gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkele naam van één van de advocaten in zaken die hij behandelde kon aangeven en sterker nog, zelfs niet kon aangeven of advocaten aanwezig waren in de rechtbank, dan wel of Kudaz Khal - een man die verzoeker berecht zou hebben - een advocaat had (administratief dossier, stuk 7, p. 15-17). Vermits uit de objectieve informatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stukken 1 en 3) blijkt dat beklaagden in de Revolutionaire Rechtbank geen recht hadden op een advocaat en gelet op verzoekers uitermate vage verklaringen dienaangaande, kon pertinent worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen niet kunnen overtuigen en hij - als rechter bij deze Revolutionaire rechtbank - wel degelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor dergelijke schendingen van de rechten van beklaagden.

De enkele vaststelling dat verzoeker gedurende zijn gehoor melding heeft gemaakt van het feit dat hij zich tegen het gebrek aan beroepsmogelijkheden zou hebben uitgesproken ten aanzien van vrienden en het betoog dat er wel degelijk een mogelijkheid tot beroep bestond bij een veroordeling tot de doodstraf, vermag evenmin afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat hij diverse bevindingen van andere mensenrechtenschendingen ontkent en zijn eigen rol poogt te minimaliseren. Bovendien kan er in dit verband nog op worden gewezen dat verzoeker tot tweemaal toe de kans kreeg om zijn functie te weigeren en hij evenmin ooit dacht aan stoppen (administratief dossier, stuk 7, p. 6-7), hetgeen zijn vermelde bezwaren danig relativeren.

Met het betoog dat, mocht hij hebben aangegeven dat er druk van bovenhand kwam, de commissaris-generaal tot het oordeel zou zijn gekomen dat verzoeker medeplichtig was aan mensenrechtenschendingen en de argumentatie in de bestreden beslissing aangaande zijn hoge graad van autonomie aldus nietszeggend is, komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en spreekt hij zichzelf bovendien tegen nu hij wel degelijk uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij geen druk van bovenhand ervoer om bepaalde vonnissen uit te spreken (administratief dossier, stuk 7, p. 7 en stuk 13, p. 16). De argumentatie in het verzoekschrift vermag dan ook niet de voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift nog dat er in de bestreden beslissing naar verschillende rapporten wordt verwezen, zonder dat deze evenwel worden gepreciseerd. De Raad stelt evenwel vast dat de verschillende objectieve rapporten waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund bij het nemen van zijn beslissing werden toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') zodat hij hiervan kennis heeft van kunnen nemen en er in de bestreden beslissing wel degelijk duidelijke indicaties zijn terug te vinden van de bronnen waarop precies wordt gesteund. In zoverre verzoeker in dit kader nog opmerkt dat het rapport van Ermacora bezwaarlijk als objectieve informatie kan worden aanzien vermits er sprake is van een bron "*justice Azeem*", gaat hij er geheel aan voorbij dat het rapport "*Report on the situation of human rights in Afghanistan prepared by the Special rapporteur, Mr. Felix Ermacora, in accordance with the Commission on Human Rights Resolution 1985/38*" van 17 februari 1986 op een veelheid van bronnen is gesteund (zie onder meer p. 1-3 van dit rapport). Ook verzoekers kritiek dat de invloed van de koude oorlog niet onderschat mag worden bij het lezen van dit rapport, is niet dienstig. Er dient immers met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat het rapport werd opgesteld in opdracht van de Verenigde Naties, een intergouvernementele organisatie die onafhankelijkheid hoog in het vaandel draagt. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', stukken 1-4) dat andere organisaties tot dezelfde conclusies kwamen. Overigens dient erop gewezen dat verschillende rapporten dateren van 2001 (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stukken 3-4) en dus van na de koude oorlog. Dat het rapport van Helsinki & Asia Watch handelt over de periode tussen 1979-1984, terwijl hijzelf slechts in 1985 zijn werkzaamheden als rechter opnam, vermag evenmin afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing. Uit dit rapport blijkt immers duidelijk de veelvuldige en voortdurende mensenrechtenschendingen die begaan werden door het communistische regime na de communistische staatsgreep in april 1978 en dus in de periode die voorafgaat aan verzoekers aanstelling als rechter voor de Revolutionaire Rechtbank, zodat het allerminst aannemelijk is dat verzoeker "*ongeveer niets*" zou hebben geweten over de rechtbank en het kader van mensenrechtenschendingen waarbinnen deze rechtbank zou opereren, zoals hij nochtans aangeeft tijdens zijn gehoor (administratief dossier, stuk 7, p. 4).

Dat verzoeker in die context alsnog de functie van rechter binnen de Revolutionaire Rechtbank opnam en dit ondanks het feit dat hij de job kon weigeren (administratief dossier, stuk 7, p. 4) en nooit overwoog om zijn functie neer te leggen (p. 6-7), wijst er wel degelijk op dat hij zich niet verzette tegen de werking van de rechtbank.

Verzoekers kritiek op de getuigenis van de Franse journalist Allain Guillo kan evenmin overtuigen. Zo dient opnieuw te worden benadrukt dat deze getuigenis hoe dan ook slechts één van de bronnen is waarop het rapport "*Afghanistan: Unfair Trials by Special Tribunals*" van Amnesty International van augustus 1991 is gesteund en door verschillende andere bronnen wordt onderschreven dat er geen toegang was tot een advocaat voor beklaagden voor de Revolutionaire Rechtbank.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift op verschillende plaatsen verwijst naar de strijd van de westerse landen tegen de Mujahiddin en Al-Qaida, de Salduz-wetgeving die nog maar van recente datum is, het ontstaan van beroepsmogelijkheden in de loop der jaren, (de afwezigheid van) het systeem van *pro deo*-advocaten, de toestand van de gevangenen in België, het feit dat de doodstraf niet in alle delen van de wereld verboden is en een uitspraak van het Joegoslavië tribunaal, verliest hij uit het oog dat het *in casu* over de situatie in Afghanistan gaat ten tijde van het communistische regime en dat een vergelijking met andere periodes in de geschiedenis en/of andere rechtstelsels geen relevantie heeft. Bovendien slaagt verzoeker er niet in om de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') op een dienstige wijze te weerleggen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij geen belang heeft om zijn daden en individuele verantwoordelijkheid te minimaliseren en hij in detail heeft verteld over zijn taken en personen die hij veroordeeld heeft, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, meer bepaald in het kader van een mogelijke uitsluiting op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, wel degelijk zou trachten de asielinstanties te misleiden door het afleggen van leugenachtige verklaringen en/of door zaken te minimaliseren teneinde alsnog internationale bescherming te bekomen. Verzoekers bewering dat hij niet inziet waarom hij iets zou minimaliseren, valt dan ook geenszins te rijmen met de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker op verschillende punten zijn daden en individuele verantwoordelijkheid uit het verleden tracht te minimaliseren en te ontkennen. Dit wordt eens te meer bevestigd door verzoekers argumentatie in het verzoekschrift dat hij geen misdrijf heeft begaan, doch zijn taak - met name het recht spreken - "*als een goede huisvader*" heeft uitgeoefend.

Verzoeker meent voorts dat hij in een "*limbo*" terecht komt nu hem enerzijds bescherming wordt ontzegd en anderzijds wordt besloten dat hij niet kan worden uitgewezen en roept op aan de Belgische overheid om de zaak te onderzoeken op basis van de artikelen 136*quinquies* en 136*septies* van het Belgische Strafwetboek. De Raad merkt op dat hoger inderdaad is komen vast te staan dat verzoeker aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming, maar dat hij van deze bescherming dient te worden uitgesloten wegens zijn deelname aan een ernstig, niet-politiek misdrijf zoals voorzien in artikel 1, F, (a) en (b) van het Vluchtelingenverdrag. Het loutere feit dat de commissaris-generaal in het kader van een verplicht te geven advies adviseert dat verzoeker niet kan worden teruggestuurd naar Afghanistan, doet aan het voorgaande op geen enkele wijze afbreuk. Daarnaast dient te worden benadrukt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* een beslissing heeft genomen op basis van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag en het niet aan hem toekomt om een strafrechtelijke beoordeling te maken van de zaak in het licht van de Belgische strafwetgeving.

Verzoeker verduidelijkt niet aan welk arrest van het Hof van Justitie hij wenst te refereren op p. 10 van zijn verzoekschrift, noch is het de Raad duidelijk waarop hij doelt waar in het verzoekschrift staat te lezen: "*Hoewel in geval van verzoeker geen sprake is van misdrijf EN het gaat over de procedure gezinshereniging met een Eu burger wenst verzoeker toch te verwijzen naar dit arrest.*" Ook verzoekers verwijzing naar het arrest nr. 206 583 van 5 juli 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet dienstig nu de precedentenwerking niet aanvaard wordt in het Belgische recht.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen tot het louter ontkennen en minimaliseren van zijn betrokkenheid en deelname aan mensenrechtenschendingen in zijn functie als rechter voor de Revolutionaire Rechtbank, het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om hoger vermelde motieven in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad is er zich van bewust dat artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift op generlei pertinente wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, is de Raad echter van oordeel dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) en (b) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.3.2.6. Inzake subsidiaire bescherming dient te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker, rekening houdend met zijn profiel als rechter onder het communistische regime van Afghanistan, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Niettegenstaande dit risico dient evenwel te worden nagegaan of verzoeker niet valt onder de in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgronden.

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Zoals uiteengezet onder punt 2.2.2.4. en 2.2.2.5. wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid. Omwille van deze zelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1, a) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. De door verzoeker in de loop van de procedure bijgebrachte documenten bevestigen slechts zijn identiteit, tewerkstelling en zijn verblijf in Rusland, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken, en zijn niet van dien aard dat zij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Het ter terechtzitting neergelegde arrest nr. 210 739 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rechtsplegingsdossier, stuk 9) vermag evenmin afbreuk te doen aan voormelde appreciatie, nu opnieuw dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming. In het aangehaalde arrest wordt immers geoordeeld dat er indertijd onvoldoende informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de training en missies die het team van de desbetreffende verzoeker onder leiding van de British Special Forces zou hebben ondernomen. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

2.3.2.8. De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER